

нравственъ регулаторъ. Но не сме ли ний двойно по-наивни, като игнорираме, колко нравствени лутания и падения, колко душевни покрусн сж резултатъ на невѣрни идеи и на фалшиви възгледи по въпроси отъ най-елементаренъ характеръ! Най-прѣсниятъ и, уви, най-скърбенъ примѣръ за това сж ония 704-ма студенти, които сж подписали това Писмо. Трѣбва да бѣдешъ или отчаянъ чловѣконенавистникъ, или, не бидейки самъ никога младъ, да имашъ най-невѣрни понятия за младежъта и нейната психология, за да допускашъ, че това Писмо е дѣло на зла, извратена воля, — или на террора на двама-трима способни и фанатизирани агитатори, — или на съзнателно поддържане най-опаки теории; че съ една дума, 700 юноши и дѣвойки сж се ръководили въ тая първа своя колективна акция отъ мотиви, каквито само една деморализирана тълпа познава. Не отказваме, че въ по-сетнѣшни свои акции студенти и студентки може да сж проявили и инстинкти на такава тълпа — това се е случвало въ много по-културни срѣди и въ общества съ много по-висока социална нравственостъ. Но за първата тѣхна акция, когато тѣ въ своя ентузиазъмъ не сж и помисляли, че е възможно да срѣщнатъ съпротивление, това не е допустимо: — то би било противъ всеъка психологическа и етическа вѣроятностъ. Не, това Писмо е вѣренъ образъ на студентския интелектъ, то е една искрення (защото е несъзнателна) изповѣдь на онзи хаосъ, който царува въ главитѣ на нашата младежъ. Защото, ако мнозинството на студентитѣ или ако поне по-добритѣ отъ тѣхъ